

μέν χαιρόντων, δέσποτα, σὺ δέ μοι μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου καὶ τὴν ὥραν ἣν ἂν ἔλη· ἀρίστη γὰρ ἦν σὺ βούλει· ἔρρωσο.

Λεόντιον Λαμία

Οὐδὲν δυσαραεστότερον, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἄρτι πάλιν μεираκευομένου πρεσβύτου. οἶά με Ἐπίκουρος οὗτος διοικεῖ πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτέων, ἐπιστολάς ἀδιαλύτους μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, εἰ Ἄδωνις ἦν, ἤδη ἐγγὺς ὀγδοήκοντα γεγονῶς ἔτη, οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πύλων. μέχρι τίνος ὑπομενεῖ τις τὸν φιλόσοφον τοῦτον; ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας ἐμὲ δὲ ἀφέτω τὴν φυσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον. ὄντως ἐγὼ πολιορκητὴν ἔχω τοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον. Μὴ γὰρ ἔστι σωφρονῆσαι διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμύλλεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι, καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ τὸν Πυθοκλέα νομίζει καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἶεται ποιήσειν. καὶ πέρασ ἀναστᾶσα ὁποῖποτε γῆν πρὸ γῆς φεύξομαι μᾶλλον ἢ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ τὰς ἀδιαπαύστους ἀνέξομαι.

Ὁ δὲ πάντων δεινότατον ἤδη καὶ ἀφορητότατον